

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. S.**, nar. X,
státní příslušností Tuniská republika

zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem
Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2, číslo ev. ČAK 15262

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2021 č. j. OAM-87/ZA-ZA11-LE24-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Napadené rozhodnutí podle žalobce nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno, což je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí považuje žalobce rovněž za nezákonné, neboť jeho výroková část není přesná a určitá.
3. Žalobce dále rozvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí sestává pouze z konstatování zjištěných skutečností v podobě přepisu vyjádření žalobce a z citací shromážděných podkladů bez adekvátní reakce správního orgánu. Podklady shromážděné žalovaným jsou navíc podle žalobce neaktuální, jednostranné a nesprávně tematicky zaměřené. Podle žalobce si žalovaný vystačil s tím, že žalobce není dezertérem, nýbrž pouze nechtěl nastoupit k vojenské službě, což je jeho povinnost, a nic mu nehrozí, neboť tuniské předpisy nestanoví žádné drakonické tresty. Žalovaný tedy podle žalobce dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany ve skutečnosti proto, že má obavy z nástupu na vojnu. Žalobce pak spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také v tom, že žalovaný posuzoval jiný než žalobcem tvrzený azylový důvod.
4. Žalobce také namítl, že žalovaný při posuzování důvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu uvedl jen zcela obecné závěry a názory. Žalobce má rovněž za to, že nestačí, aby z opatřených zpráv a informací ohledně bezpečnosti země původu žalobce nevyplývaly drakonické tresty, nýbrž je nutné obstarat takové tematické podklady, ze kterých napevno vyplývá, že nenastane to, z čeho má žalobce obavy.
5. Žalobce dále žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí nevěnoval dostatečně tvrzením žalobce a pouze slepě odkazoval na staré a nikoli hojné dokumenty, o jejichž objektivitě pochybuje, neboť jsou pořízené státními institucemi České republiky. Žalobce také namítl spekulativnost závěrů žalovaného o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
6. Pokud jde o posouzení důvodnosti udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, absentuje podle žalobce v napadeném rozhodnutí svébytné a originální odůvodnění nesplnění podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Žalobce k tomu uvedl, že by se v případě návratu do vlasti dostal do soukolí tamní vojenské justice s tím, že v napadeném rozhodnutí nejsou žádné podklady, ze kterých by vyplývalo přímo, že v tomto případě žalobci nehrozí to, co uvedl jako důvod žádosti. Žalovaný podle žalobce také bez zjevného důvodu ignoroval a nijak nezohlednil důkazy svědčící důvodnosti žádosti žalobce a jím tvrzené hrozící újmě. Rovněž

se žalovaný při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany zcela nelogicky zabýval skutečnostmi, které žalobce nikdy neuváděl a o které svoji žádost ani neopírá.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný si trval na tom, že se v průběhu správního řízení dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které mu žalobce sdělil a že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to z hlediska všech forem této ochrany.
8. K samotné žalobě uvedl žalovaný, že tato povětšinou obsahuje jen obecné a nijak konkretizované výtky, které je třeba považovat za neprojednatelné. Za jediná konkrétní tvrzení žalovaný považuje jen výtku žalobce v tom směru, že se shromážděných podkladů nevyplývá, že by se v Tunisu za dezerci neukládaly drastické tresty, a konstatování žalobce, že Tunis není standardní demokratickou zemí.
9. Kromě obecnosti žalobních námitek žalovaný rovněž poukázal na jejich odtrženost od průběhu správního řízení vedeného se žalobcem a na to, že se mýlí s výpověďmi žalobce ve správním řízení i s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy podle žalovaného nesplnil svoji povinnost označit konkrétní a právní důvody, pro které napadeného rozhodnutí považuje za nezákonné nebo nicotné, protože by se měl soud žalobou zabývat pouze přiměřeně její obecnosti.
10. Žalovaný rovněž připomněl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu a je výhradně určen pro poskytnutí ochrany cizincům v zemi původu pronásledovaným či ohroženým vážnou újmou, jak ji vymezuje ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný ještě poukázal na to, že Tuniská republika je s účinností od 23. 3. 2019 zařazena mezi bezpečné země původu.
11. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Dne 26. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31. 1. 2018 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany, nebyl nikdy nijak politicky aktivní. Byl na vojenské škole. K průběhu cesty ze země původu do České republiky uvedl, že z Tuniska vycestoval v březnu 2015, cestoval lodí do Francie, byl námořník a studoval na lodního mechanika, vycestoval se svojí školou. Ve Francii byl na lodi 2 měsíce, pracoval tam a pak z lodi odešel, kdy ve Francii pobýval ještě asi měsíc. Z Francie pak odcestoval vlakem do Německa, kde zůstal asi 7 – 8 měsíců. Z Německa pak odcestoval do České republiky, kdy jel z Drážďan do České republiky autem s kamarádem.

Z Tuniska vycestoval v rámci vojenské výpravy na základě zvláštního vojenského pasu modré barvy na francouzské vízum. Na území České republiky vstoupil v dubnu 2016 automobilem. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce, že podepsal smlouvu s armádou na 10 let, poté dezertoval a nevrátil se zpět do Tuniska, kde mu hrozí 15 – 20 let odnětí svobody. Důvody má stejné jako v předchozí žádosti, o níž bylo rozhodnuto zastavením řízení. Za novou skutečnost však považuje to, že jeho rodina dostala dopis, v němž stálo, aby se vrátil domů a vyřešil svůj problém. V České republice má navíc jeden rok přítelkyni, se kterou žije, a chtějí spolu založit rodinu.

14. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 1. 2018 žalobce uvedl, že jeho rodina dostává dopisy od soudu a sousedi ji kvůli žalobci pomlouvají. Rodina proto trpí strachem a nejistotou. Tyto problémy začaly poté, co se posádka žalobce vrátila v červnu nebo červenci 2015 do Tuniska a velitel posádky nahlásil jeho dezerci armádě a vojenskému soudu. Otec žalobce byl kvůli němu na výslechu, kde po něm chtěli, aby uvedl, kde se žalobce nachází, zda neslouží v cizí armádě a zda nemá nějaké tajné informace a tyto někomu nesděluje. Otec jim nicméně žádné informace o žalobci neposkytl. Žalobce dále uvedl, že by za dezerci kromě velké pokuty musel jít alespoň na 5 let do vězení. Tvrdil, že byl obviněn a je stíhán pro špionáž a hrozí mu 15 – 20 let vězení. Rovněž uvedl, že z České republiky nevycestoval přes vydání výjezdního příkazu, protože má zde od ledna 2017 přítelkyni, se kterou sdílí společnou domácnost a chce s ní zůstat. Z Tuniska do Francie cestoval lodí v rámci studia na vojenské škole, kdy ve Francii, konkrétně v Marseille, měl pobývat 6 měsíců pracovat na lodi a opravovat lodě. Na lodi takto pracoval dva měsíce. Bylo to jako ve vězení, když museli vstávat v sedm hodin ráno, pořádku uklízet a čistit loď. Žalobci nevyhovoval režim na lodi, a proto utekl tak, že si sbalil svoje osobní věci, vzal batoh a odešel v době, kdy měl zrovna volný den. Ve Francii pak strávil ještě dva dny, načež odjel autem do Karlsruhe. Z vojenské služby utekl, protože realita byla jiná, než si představoval. Předem ovšem nedomyslel důsledky takového kroku. K možnosti doložit smlouvu s armádou žalobce uvedl, že nemůže, neboť tato smlouva se nachází na vojenské správě a vojenský pas má v Tunisku, kam jej poslal z Německa po svých příbuzných někdy koncem roku 2015. Před odjezdem neměl žalobce v zemi původu žádné problémy, ale nyní by v případě návratu šel do vojenského vězení za špionáž, ale nemůže to nijak doložit. Informace o svém trestním stíhání žádné nemá, neboť jeho rodině vojenské orgány žádné informace neposkytly, a to ani právníkovi, jehož otec žalobce najal.
15. Do protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 27. 11. 2018 uvedl mimo jiné, že nemohl doložit dopisy, které mu byly v zemi původu doručovány, neboť se mu je nepodařilo získat, aniž by musel k jejich převzetí osobně vycestovat do země původu. Upřesnil, že se mělo jednat o dva dopisy z vojenského soudu, jejichž obsah nezná, ale domnívá se, že jde o předvolání nebo rovnou o rozsudek. K prokázání příslušnosti k tuniské armádě v rámci svého studia uvedl, že může předložit modrý vojenský pas, ve kterém je vše uvedeno. Oproti pohovoru konanému dne 31. 1. 2018 žalobce uvedl, že o jeho nástupu na vojenskou školu a vojenské kariéře rozhodl jeho otec. Odešel následně proto, že mu na té práci všechno vadilo, zejména pak druh práce, pracovní doba a způsobu, jak s nimi zacházeli, když jim dávali tu nejhorší práci a on nestudoval proto, aby dělal špinavou práci. První měsíc nemohli vůbec opustit loď a byly jim zabaveny pasy, které jim vrátili po měsíci a mohli tak jít ven. Dále žalobce upřesnil, že z armády odešel po roce a několika měsících od zahájení studia. Za svůj odchod z armády je žalobce obviněn ministerstvem obrany, které tento přestupek hodnotí jako zradu, za což jsou dvacetileté tresty. Byť žalobce v pohovoru konaném dne 31. 1. 2018 uvedl, že je stíhán

v zemi původu za špionáž, nyní uvedl, že byl obviněn ze zrady. Ke svému obvinění však žalobce podle svých slov neviděl žádnou listinu či písemnost s tím, že jemu doručované dopisy neviděl. Ví však, že se dopustil vážného jednání, za které se udělují velké tresty. Podle žalobce je také složité nějak prokázat, že proti němu bylo zahájeno jakékoli stíhání, když on pobývá v České republice. Vše je navíc komplikováno přísnějšími postupy vojenských soudů v zemi původu a jinými předpisy v rámci vojenského práva. Sám žalobce sice neví, podle kterého konkrétního právního předpisu by se jeho jednání mělo posuzovat, ale jde o velmi jasný zákon s tvrdými sankcemi, kdy jemu konkrétně hrozí trest 15-20 let vězení. Žalobce přitom má za to, že jeho případ je složitější, a podstatně mírnější tresty v Tunisku za dezerci zjištěné žalovaným se podle žalobce týkají kupř. toho, když někdo opustí kasárna, aby navštívil rodinu, a následně je dopaden. Podle žalobce je v jeho věci již rozhodnuto a jen se čeká na jeho návrat. K dotazu na konkrétní kroky podniknuté v jeho trestním stíhání žalobce uvedl, že jen vyčkává na rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je v situaci, kdy nemůže žádné konkrétní kroky podniknout. K dotazu na nesrovnalosti ohledně tvrzených pobytů a jejich doby trvání v jednotlivých státech se žalobce ustálil na tom, že ve Francii nebyl déle než dva měsíce. V Německu byl necelý rok v roce 2016 a pak v lednu 2018. Poté jel do České republiky. Časy si přesně nepamatuje. Ve Francii ani v Německu o azyl nežádal s tím, že v Německu se na to pouze zeptal. Žalobce během řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany odjel do Německa za kamarádem, neboť nevěděl, že takto během řízení vycestovat nesmí.

16. Z písemného materiálu Informace MZV ČR č.j. 107602/2018-LPTP ze dne 27. 4. 2018 se podává mimo jiné, že neúspěšná žádost o udělení mezinárodní ochrany nemá obecně podstatný dopad na žadatele po jeho návratu do Tuniska. Neúspěšní žadatelé z řad tuniských občanů jsou po příletu do Tuniska kontrolováni tuniskými úřady, avšak soudní postih hrozí jen za kriminální jednání trestně stíhaným osobám. Nelze rovněž potvrdit, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po svém návratu v Tunisku systematicky vystavováni znevýhodňování nebo diskriminaci ze strany státních orgánů z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Pobyt v zahraničí je u tuniských občanů vnímán obecně jako pozitivní faktor. Z informace OAMP „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ ze dne 23. července 2020 se podává mimo jiné, že Tunisko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazena na seznamu bezpečných zemí původu. Z písemného materiálu OAMP „Tunisko, Ministerstvo zahraničních věcí USA – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019“ ze dne 6. června 2020 se podává mimo jiné, že vojenské tribunály v Tunisku mají pravomoc soudit případy, které se týkají příslušníků armády a civilistů obviněných z trestných činů souvisejících s národní bezpečností. Obžalovaný se může proti rozsudku vojenského tribunálu odvolat k vojenskému odvolacímu soudu a u civilního soudu vyšší instance. Ochránci lidských práv tvrdili, že trestné činy související s národní bezpečností jsou příliš široce definovány, ale uznávali, že po reformě vojenských soudů v roce 2011 mají obžalovaní u vojenských soudů stejná práva jako u civilních soudů. To zahrnuje právo vybrat si právní zastoupení, právo přístupu ke spisu a důkazům, právo provádět výslech, předvolávat svědky a odvolávat se proti rozsudkům soudu. Z písemného materiálu OAMP „Tunisko, Vojenský trestní zákoník ze dne 10. ledna 1957 ve znění nařízení č. 2011-69 ze dne 29. července 2011“ ze dne 28. 3. 2018 se podává mimo jiné, že za dezerci v době míru může být pachatel uložen trest odnětí svobody v sazbě od tří do pěti let. V případě důstojníka lze uložit trest odnětí svobody až na šest let. Horní hranice trestu odnětí svobody se pak zvyšuje na 10 let (u důstojníků až na

20 let) v kvalifikovaných případech, kdy je kupř. dezerce spáchána v době válečného stavu, při opakované dezerci, dezerci i se zbraní apod. Pokud jde o špionáž, vyplývá z téhož materiálu, že je za špiona považován každý voják, který se s cílem získat v zájmu nepřitele dokumenty nebo informace vloudí do válečného prostoru či do prostoru všech typů vojenských staveb či zařízení, a každý voják, který obstará nepříteli dokumenty a informace, které by mohly uškodit vojenským operacím nebo ohrozit bezpečnost všech vojenských objektů.

17. Žalovaný dne 9. 7. 2021 vydal napadené rozhodnutí (poté, co předtím řádně dne 10. 8. 2020 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim), které si žalobce osobně převzal dne 28. 7. 2021.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), a po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu: *„Žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmu.“*
20. Podle § 12 zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Podle § 13 zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
- (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí*
 - a) manžel nebo partner azylanta,*
 - b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,*
 - c) rodič azylanta mladšího 18 let,*
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo*
 - e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.*

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

18. Podle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

19. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

20. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení

rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

21. Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, činí tak pouze obecně, aniž by vymezil nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí natolik konkrétně, aby v tomto směru mohl soud napadené rozhodnutí řádně přezkoumat. Za dané situace tak soudu prakticky nezbyvá než ohledně odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovat, že toto se mu nejeví jako nedostatečné, ani v něm sám neshledal žádné zásadní deficiency. Co se týče rovněž obecně namítaných nedostatků výrokové části napadeného rozhodnutí, tato se soudu jeví rovněž jako zcela určitá a nevzbuzující žádnou pochybnost o tom, jak o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodl. Výroková část napadeného rozhodnutí také nijak nevybočuje po obsahové i formální stránce z dlouhodobé a správními soudy dosud nezpochybněné aplikační praxe žalovaného.
22. K žalobcem namítanému nedostatečnému posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, které mělo spočívat v tom, že si žalovaný vystačil se závěrem o neochotě žalobce nastoupit vojenskou službu, soud uvádí, že jde o námitku, která nijak neodpovídá obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z toho se naopak podává, že žalovaný zejména posoudil azylový příběh žalobce o jeho příslušnosti k vojenskému námořnictvu Tuniska a jeho následné dezerci jako nevěrohodný, a toliko možná poněkud nad rámec potřebného hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce vyjádřil svůj názor o možné snaze žalobce vyhnout se branné povinnosti v zemi původu. Proto nemá soud za to, že by žalovaný posuzoval jiný než tvrzený azylový důvod, jak uvádí žalobce.
23. Soud se rovněž neztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný uvedl jen obecné názory a závěry při posuzování důvodnosti žádosti o udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Naopak se žalovaný velmi podrobně zabýval důvodností žádosti žalobce zejména podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když podrobně analyzoval žalobcem předložený azylový příběh, aby jej následně vcelku přesvědčivě vyhodnotil jako nevěrohodný a účelový. Pokud jde o důvodnost udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, zde rozsah a konkrétnost odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá tomu, že žalobce neuváděl pronásledování za uplatňování politických práva a svobod v zemi původu jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
24. Soud se rovněž v zásadě ztotožňuje se závěry žalovaného v tom směru, že ani při pravdivosti azylového příběhu žalobce nevyplývají z opatřených podkladů, jejichž relevance nebyla žalobcem nijak hmatatelně zpochybněna, natolik drakonické tresty, aby zakládaly důvodnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K jisté ekvilibristice žalobce v tom směru, že by něco mělo z podkladů vyplývat a nikoli něco jiného nevyplývat, lze jen uvést, že z příslušných podkladů, zejména pak z překladu relevantní části v Tunisku platného vojenského trestního zákoníku, vskutku vyplývají mnohem nižší trestní sazby, než ty, jichž se žalobce obává, což není nic jiného, než žalobcem požadovaná parafráze slovního obratu „že ze zpráv a informací ohledně bezpečnosti země nevyplývá, že by se za dezerci ukládaly drastické tresty, jež měl žalovaný užít.“
25. Soud má rovněž za to, že podklady opatřené žalovaným nelze bez dalšího označit za staré a nepočtené. Ohledně jejich objektivitu lze poukázat na skutečnost, že veškeré opatřené písemné materiály obsahují i údaje o zdrojích, z nichž bylo při jejich přípravě čerpáno, přičemž objektivitu těchto zdrojů žalobce nijak nezpochybnil. Pokud jde o námitku

zastaralosti, pak žalobce neuvedl nic konkrétního v tom směru, proč by měly být žalovaným obstarané podklady staré, resp. neaktuální.

26. Posouzení důvodnosti žádosti žalobce ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu pak žalovaný rozvedl na str. 15 – 19 napadeného rozhodnutí. Tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí zdejší soud rovněž neshledal nijak nedostatečnou ani nesprávnou. Nelze ani souhlasit s tvrzením žalobce, že by žalovaný neodkazoval na žádné podklady, ze kterých vyplývá, že se žalobce nemusí v zemi původu obávat nepřiměřeně vysokého trestu za údajnou dezerci. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že by žalovaný k újmě žalobce ignoroval bezdůvodně jakýkoli důkaz. Na tomto místě je rovněž vskutku ku škodě věci, že žalobce neuvedl, jaký konkrétní důkaz měl žalovaný bez zjevného důvodu ignorovat, zvláště přihlédne-li soud k tomu, že důkazů předložených žalobcem na podporu věrohodnosti jeho azylového příběhu nepředložil až tolik, aby jej nemohl ve své námitce identifikovat. Soud se proto též musel omezit na obecné konstatování v tom směru, že sám ve správním spise neidentifikoval žádný podklad svědčící důvodnosti žádosti žalobce, který by žalovaný bez zjevného důvodu ignoroval a nijak nezohlednil. Soud také nedospěl k tomu, že by se žalovaný zabýval skutečnostmi, které nikdy žalobce neuváděl a o které svoji žádost ani neopírá. Pokud snad na některých místech žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvinul svoje úvahy zdánlivě poněkud nad rámec azylového příběhu vymezeného žalobcem, bylo do podle mínění soudu vždy v souvislosti s ním. Krom toho *superflua non nocent*.
27. S ohledem na shora uvedené nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se žalovaný správní orgán s žádostí vypořádal dostatečně a napadené rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně odůvodnil. Soud sám dále nenalezl žádné deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Soud tak nesdílí názor žalobce, že by žalovaný porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ani jiná jeho ustanovení či ustanovení jiných právních předpisů.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 14. prosince 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce